

1. Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że „data zakończenia procedury rejestracji” oznacza początek okresu ochrony?
2. Czy art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że uzasadnione powody nieużywania znaku istnieją, gdy wprowadzenie w życie realizowanej przez właściciela znaku strategii przedsiębiorstwa zostało opóźnione przez okoliczności niezwiązane z samym przedsiębiorstwem, czy też właściciel znaku jest zobowiązany do zmiany strategii przedsiębiorstwa tak, aby rozpocząć używanie znaku we właściwym czasie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-249/05)

(2005/C 193/33)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 15 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triantafyllou'a i I. Koskinena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ustanawiając obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego przez niemającego stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii podatnika, który prowadzi tam podlegającą opodatkowaniu działalność gospodarczą i ma miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, z którym Republika Finlandii zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy, którego zakres zastosowania odpowiada zakresowi zastosowania dyrektywy 76/308/EWG⁽¹⁾ w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych i rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003⁽²⁾ z dnia 7 października

2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 218/92, Republika Fińska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 21 i art. 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r.⁽³⁾ oraz art. 18 i art. 49 WE.

- 2) obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 21 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie podatku VAT Państwa Członkowskie nie mogą nakazać, aby podmiot gospodarczy, który ma stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym Państwie Członkowskim, ustanowił przedstawiciela podatkowego. Takie ustanowienie jest dobrowolne.

Zgodnie z przepisami fińskimi:

a) gdy podmiot gospodarczy jest podatnikiem niemającym stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii, zobowiązany do zapłaty podatku od wartości dodanej jest odbiorca („odwrócony obowiązek podatkowy”);

b) gdy podmiotowi gospodarczemu niemającemu stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii przyznaje się możliwość rejestracji jako zobowiązanego do zapłaty podatku VAT, jest on zobowiązany do ustanowienia w Finlandii przedstawiciela podatkowego.

W odniesieniu do ustanowienia przedstawiciela podatkowego system fiński nie jest zgodny z prawem wspólnotowym. Obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego jest niezgodny z art. 21 ust. 2 szóstej dyrektywy VAT.

System fiński może pozostawić podmiotowi gospodarczemu niemającemu stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii wolny wybór, czy chce zarejestrować się jako zobowiązany do zapłaty VAT, ale nie może uzależnić tego wyboru od ustanowienia przedstawiciela podatkowego. Jest to niezgodne z szóstą dyrektywą VAT i bezpośrednio sprzeczne z celem dyrektywy 2000/68/WE⁽⁴⁾ i zasadami swobodnego przepływu towarów i swobodnego świadczenia usług zagwarantowanymi w Traktacie WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 73, str. 18

⁽²⁾ Dz.U. L 264, str. 1

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1)

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r. zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do określenia osoby odpowiedzialnej za zapłatę podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 269, str. 44.